

პროლეტარიატს ექნება გეზი, —
 სად გამოვიდეს, ვისთან და როდის:
 იმ მატარებლით ქოხთა მშვიდობა
 და სასახლეოთა გოდება მოდის!
 ღენინი მოდის!
 მოდის სიკუდილი ბურჟუაზიულ
 ცინე-ბორკილის და ეშაფოტის!
 იმ მატარებლით მოდის ნაშგალი,
 იმ მატარებლით ჩაქუჩი მოდის!
 ღენინი მოდის!
 თავისუფლება და საფი მოდის!
 ამხანაგებო! ღენინი მოდის!
 ღენინი მოდის!

გალაკტიონ ტაბიძე

„...როდესაც ჩვენ გაგვაცნეს ერთ-მანეთს, მან მაგრად მომიჭირა ხელი, გამწომა თავისი გამჭირახი თვალებით და, თითქოს, ძველ ნაცნობს, ხუმრობის კილოთი მომმართა:

— კარგია, რომ ჩამოდით! ხომ გიყვართ ჩხუბი? აქ დიდი ჩხუბი იქნება“.

ასე იგონებს მაქსიმ გორკი ლენინთან თავის პირველ შეხვედრას ლონდონში.

„მე არასოდეს შევხვედრივარ ადამიანს, რომელიც ისე გატაცებით იცინოდა, როგორც ვლადიმერ ილიჩი. უცნაურად მეჩვენებოდა, რომ ასეთი მკაცრი რეალისტი, ადამიანი, რომელიც ესოდენ ღრმად ხედავს და გრძნობს დიად სოციალურ ტრაგედიას აუცილებლობას, რომელიც შეურიგებელი და შეურყეველი სიძულვილით არის გამსჭვალული კაპიტალისტური მსოფლიოსადმი, ასე ბავშვურად, ცრემლებამდე და თავდავიწყებამდე იცინის. დიდი და მტკიცე სულის პატრონი უნდა იყო, რომ ასე იცინო.“

— ო, თქვენ იუმორისტი ყოფილხართ! — ამბობდა იგი და თან იცინოდა...

მოიწმინდა სიცილის ცრემლები და უკვე სერიოზულად, კეთილი ღიმილით მითხრა:

— კარგია, რომ თქვენ იუმორისტულად ეკიდებით ყოველგვარ დაბრკოლებას. იუმორი მშვენიერი, ჯანსაღი თვისებაა. მე მესმის იუმორი, მაგრამ ვერ ვფლობ მას. სასაცილო კი ცხოვრებაში არანაკლებია, ვიდრე სამწუხარო. მერწმუნეთ, არანაკლებია.

...ძველმა მეთევზემ, ჯოვანი სპადარომ თქვა მასზე: ასე სიცილი შეუძლია მხოლოდ პათიოსან კაცს“.

სიცილი, სატირა და იუმორი ვლადიმერ ილიჩის განუყრელი თანამგზავრი იყო. მისი საჯარო გამოსვლები, წერილები, ღრმად სერიოზულ პრობლემებზე დაწერილი ნაწარმოებები ყოველთვის გამოირჩეოდა ცოცხალი, ძარღვიანი, სასაუბრო მეტყველებით. მისი სატირა და იუმორი ხშირად გადადის მკვეთრად გამობატულ სარკაზმსა და მიზანდასახულ გროტესკში.

ლენინის მახვილი სიტყვა ყოველთვის ჩიხში აყენებდა მოწინააღმდეგეს.

ერთ-ერთ საჯარო გამოსვლაში სახელმწიფო სათათბიროს წევრმა ოგორდნიკოვმა ისე დახატა სიტუაცია, თითქოს,

კადეტებს მთავრობასთან შეთანხმების არავითარი ცდა არ ჰქონიათ, იყო მხოლოდ მოლაპარაკება და სხვა არაფერიო.

სიტყვა აიღო ვლადიმერ ილიჩმა:

— ოგორდნიკოვის ნათქვამს თუ დავუჭერებთ, არავითარი შეთანხმება არ ყოფილა, იყო მხოლოდ მოლაპარაკება. კი მაგრამ, რას ნიშნავს მოლაპარაკება? შეთანხმების დასაწყისს. რაღას ნიშნავს შეთანხმება? მოლაპარაკების დასასრულს.

სიტყვა მთამადნის მუშათა სრულიად რუსეთის მეორე ყრილობაზე:

— ამხანაგი ბუხარინი იქამდეც კი მივიდა, რომ იწყო ლაპარაკი „მუშათა დემოკრატიის წმიდათა-წმიდა ლოზუნგზე“. ეს მე წავიკითხე და ...კინაღამ პირჯვარი გადავიწერე.

1920 წელი. სიტყვა პროფკავშირების შესახებ:

„მე რომ ამხანაგ ბუხარინით კარიკატურის ხატვა ვიცოდე, მას შემდეგნაირად დავხატავდი: კაცი, ნავთით სავსე ვედროთი ხელში, რომელიც ამ ნავთს ცეცხლზე ასხამს და ქვეშ მივაწერდი: „ბ უ ფ ე რ უ ლ ი ნ ა ვ თ ი“.

ბელადის ერთ-ერთი ყველაზე პრობლემატური, ფილოსოფიური ნაშრომი — „მატერიალიზმი და ემპირიოკრიტიციზმი“ გამოირჩევა მახვილი სიტყვის ბარაქიანი მოხმარებით, ფრთიანი სატირისა და იუმორის სისტემატური მოშველიებით.

წიგნის შესავალში პარალელურადაა განხილული ემპირიოკრიტიციზმისა და მეთერამეტე საუკუნის მოაზროვნის — ჯორჯ ბერკლის სუბიექტური იდეალიზმის ძირითადი დებულებები.

ლენინის მიერ მათი ანალიზის საფუძველზე გაკეთებულ დასკვნას შესანიშნავად გადმოგვცემს ერთი სხარტი ფრაზა, რომ ემპირიოკრიტიციზმი მხოლოდ და მხოლოდ ამოცოხნილი ბერკლიანობაა.

პლენანოვის საპასუხოდ ბოგდანოვი წერდა, რომ მას არ შეუძლია მახსიატად აღიაროს თავი ფილოსოფიაში, ვინაიდან მახსიაგან მხოლოდ „ელემენტის“ ცნება ვისესხე და მეტი არაფერიო. „ელემენტის“ ცნება კი ძირითადი ცნებაა მახსიაში.

ბოგდანოვის თავისმართლებით განცვიფრებული ლენინი წერს:

„ეს იგივეა, რომ მორწმუნე კაცმა

თქვას: არ შემიძლია ჩემი თავი რელიგიის მომხრედ ჩავთვალო, ვინაიდან ამ მომხრეთაგან „მხოლოდ ერთი რამ“ ვისესხე: ღვთის რწმენაო“.

როცა ბაზაროვმა ენგელსს მიაწერა აბსურდული დებულებები, ლენინმა თავისი აღშფოთება ორლესული სატირული ტირადით გამოხატა:

„ენგელსი გადამუშავებულია მახსის მიხედვით, მოხრაკულ-შესუნელებული და გადამუშავებული მახსიტური საწებლით. ოღონდ ყელზე არ დაადგეთ ჩვენს უპატივცემულეს მზარეულებს“.

ბაზაროვის კრიტიკას ამ საკითხში ლენინი ამთავრებს სიტყვებით:

„...ქებათა-ქება თქვენ, ამხანაგო ბაზაროვ! ჩვენ სიცოცხლეშივე დაგიდგამთ ძეგლს — ერთ მხარეზე თქვენივე გამონათქვამს წავაწერთ, მეორეზე კი: რუს მახსიტს, რომელმაც მახსიაში დაასამარა რუს მახსიტებს შორის!“

ფოიერბახის მიერ მატერიალიზმის პოზიციებზე მტკიცედ დადგომას და ჰეგელიანობაზე უარისთქმას ლენინი ასეთი მოსწრებული შედარებით გამოხატავს:

„ფოიერბახმა მოიჭრა ფილოსოფიური იდეალიზმის ჩინური ნაწნავი...“

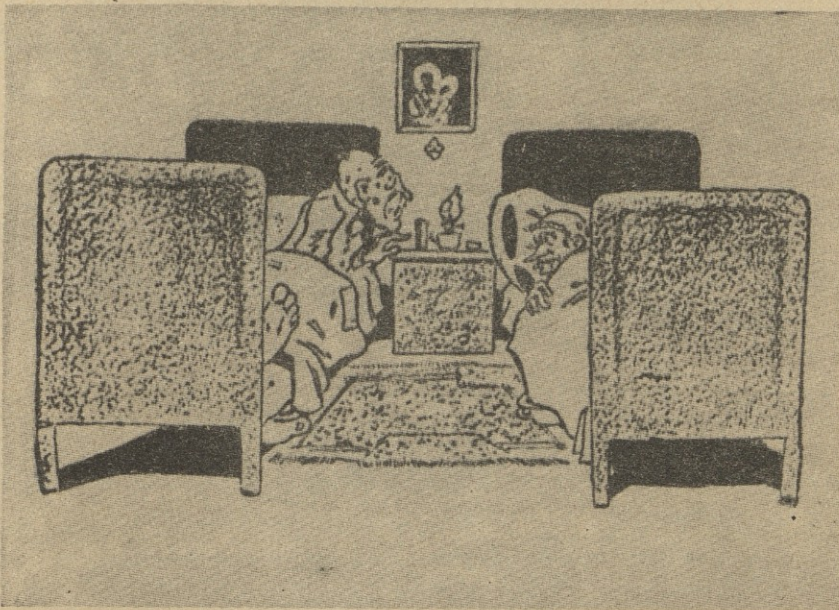
ჰეგელზე უარისთქმა როდი ნიშნავდა ყოველივე იმის უკუგდებას, რასაც მისი აბსოლუტური იდეალიზმი შეიცავდა. სწორედ ამას გულისხმობს ლენინი ამ გროტესკულ ფრაზაში:

„...ისეთი მამლები, როგორც ბიუნერები, დიურინგები და K^oიყვენენ (ლეკლერსა, მახსა და ავენარიუსთან ერთად), ვერ ამჩნევდნენ დიალექტიკას აბსოლუტური იდეალიზმის ნეხვის გროვში“.

რუსი მახსიტების არაპრინციპული კამათი ერთმანეთს შორის ლენინმა ასე მოხდენილად დაახასიათა:

„...ბოგდანოვს შეუძლია, რამდენიც სურს იმდენი ეკამათოს „ემპირიოსიმბოლისტ“ იუშკევიჩს, „წმინდა მახსიტებს“, ემპირიოკრიტიკოსებს და სხვებს. მატერიალისტების თვალსაზრისით ეს იქნება კამათი იმ ადამიანებს შორის, რომელთაგან ერთს ყვითელი ეშმაკი სწამს, მეორეს კი — მწვანე ეშმაკი“.

მსგავსი მაგალითები უამრავია... ლენინის სიტყვისათვის დამახასიათებელი სიმახვილე ერთ-ერთი მიზეზია იმისა, რომ მისი გენიალური და უკვდავი ნაწერები მასებისათვის ასე მისაწვდომი და საინტერესო საკითხავია.

— საზარელი სიზმარი ვნახე: თითქოს ჩვენს საქმეს
საშველი აღარ ჰქონდა.
— დეგდე და დაიძინე! ეს სიზმარი კი არა, ცხადია,
შე სულელთა!

ქურონალი „ტარტაროვი“, № 42, 1930 წ.

მღვდელი — გაკურთხოს, შვილო, ღმერთმა! ჩვენი ყოფილბარ.
ჭვარს სვამ ხელისმწერის მაგიერ.
გლუხნი — აი, დედას გიტორებ ყე, თუ ჩემამდისაც მოვიდა ი რა-
დაც საერთო სტავლებათა!

ქურონალი „ტარტაროვი“, № 36, 1930 წ.

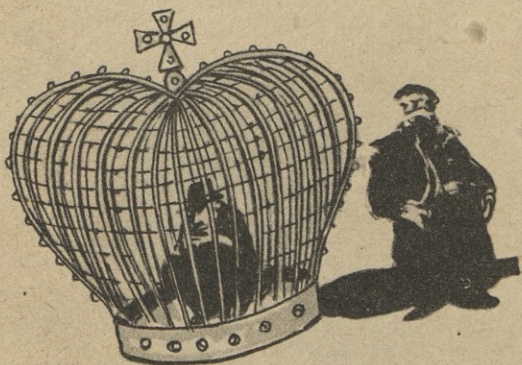

ნიკოლოზ მე-2, როგორც თვითონ თქვა, უპვარს
ყვავილები, თუმცაღა, ყვავილების მოწყვეტის მაგიერ,
უპვარდა თავის მოწყვეტა თავისი ქვეშევრდომებისა-
გან.

დედოფალი ალექსანდრა. უპვარდა ხელსაქმე —
რასკუტის საცვლებს უკერავდა საქუთარი ხელით.

ქურონალი „ტარტაროვი“, № 10, 1930 წ.

ახე ცხოვრობდა და მუშაობდა რუსეთის მოქალაქე

ახალმოდის ტიკინები მუშათა ბავშვების თავშესაქ-
ცევადა.

„ნიანგი“, № 4, 1923 წ.

„სხდომებს ვადაულოდნი“ დაიბეჭდა 1922 წლის 5 მარტს ვახუშტი „ი ზ ე ე ს ტ ი ა შ ი“ ის იყო კლ. მაიაკოვსკის პირველი გამოცემა ერთიერთი დიდი პოლიტიკური გახევის ფურცლებზე. ლექსმა მიიქცია ვ. ი. ლ. ი ნ ი ს უკრადლება და მეორე დღეს, 1922 წლის 5 მარტს, მელოთინეთა სრულიად რუსეთის ყრილობის კომუნისტურ დრამატულ წარმოდგენულ სიტყვაში „საბჭოთა რესპუბლიკის საერთაშორისო და შინაური მდინძარების შესახებ“ ანდონა: „გუფონ „ი ზ ე ე ს ტ ი ა შ ი“ შეზღუდვები წავივითხე მაიაკოვსკის ლექსი პოლიტიკურ თემაზე. მე არ

ვეუთვნი მისი პოეტური ნიჭის თუყვანისცემლებს. თუმცა სახეებით ვადიარებ ჩემს არაკომპეტენტურობას ამ სფეროში. მაგრამ, დიდი ხანია, არ განმიცდია ასეთი სიამოვნება პოლიტიკურ და ადმინისტრაციული ჯვალსაჩისით. თავის ლექსში ის საშინლად დასცინის სხდომებს და საცინლად ყვდება კომუნისტებს, რომ ისინი სხდომებს არიან ვადაულოდნი. პოეზიის მხრივ არ ვიცი, ხოლო რაც შეეხება პოლიტიკას, დახვითებით ვამბობ, რომ ეს სახეებით სწორია“.

რასულ ბაშაბაქოვი,
ლენინური პარტიის ლიტერატორი

კრება... სიტყვები გრძელი და ბერტყელი, კრება... სიოუმე, ხმური, ღაჯა. ასე მგონია, ქვეყანა მთელი აოზლება და კრებებზე წყავა.

გასოცარი მართლაც და კია ეს სასასტურის და საქმის ხალხი: ხირბაღს სიტყვებში თესენ და მკიან, სიტყვით აეებენ ქაბხენებს და სახლებს.

ერთი კვირია, არ უნანს ბოლო ქირურგთა თათბირს, დავას და კრებას... ავადმყოფი კი, ბოლოს და ბოლოს, მანკით კი არა, ლოდინით ცვდება.

გავიდა თითქმის დღე-ღამე ათი. მშენებლები კი ბუმბუნი და ბუმბუნი... აღარ აღგება საშველი თათბირს, ხარაზოებს კი ევება ობი.

მუშევრებს თათბირზე გაუწყლათ ქანკი, მგლებმა კი სოფლად გაუყვიტეს ცხერები და გაბუბებინა, ლექსების საცვლად, მეშდღევნ მზოლად ანგარიშს კრების.

იწყება სოფლად კულტურის სახლი, ალი და კვეპლი ავარდა ცაში. ამ დროს კრებაზე, ამაყი სახით, მეხანგრე ტურავს სიტყვების ზღვაში.

ღვას დირექტორთან მთხოვნელთა რიგი, აღარ იღება თოახის კარი. ღღეს ზომ თათბირზე გამოღის იგი და სიტყვას უწერს მღვიანი ქალი.

ღაბრუნდი სოფლად, მშობილო ჩემო, ეს ერთი კვირა ტყუილად გავლი. აჷ თათბირს, თათბირის თება — „უუკრადლება ბრე ერთი კაცია“

კრება... ღაქაქით გამშრალი ენა, კრება... ლეგობით დაღლილი ხალხი. ეს ყალბი ქმუნვა თუ აღმადურენა ერთი გულხკაცის მარჯვენად არ ღირს.

გამგზავნეთ ოშში! — სიცოცხლს ადვთობი, მზად ვარ საქმისთვის გულით და ფეკრით. გენგადა, სიმღერის მე მისი კიტყვის, რაც ტრებუნდინან ახასღრის თიქმის.

მინდა გეკრია და გეშრომოდ ისე, როგორც ხალხსა და სამშობლოს ნებას... მაგრამ ლექსს ვეღარ ვამთავრებ ისევე, მინბობენ, უნდა დავეცხო კრებისა.

1929 წ.
მარგენა: ნოზარ ჯალალდინია.

ვლადიმერ მაიაკოვსკი

როს ღამე ქერება განთადის წითელი უბნით, გრძელად — მოძრაობა დიდი: სასმარადელოებში, კომიტეტებში, დარწმუნებებში ზალი უმარავი მიღის. ჭადღადღის წყნით, აჷ არის. შეხვალ შენობაში — ნახავ, რაც ხდება: აურჩევია ჭადღადღე ვეღაზე მთავარი! — და ხალხი სხდომებზე მიემართება. გამოსვლები: იქნენ შესაძლებელია ავღიერცია მათთან? იმდენ ხანს მატარებს — ვივიწყებ ხახულს. „ამხანაგი ივან ივანითი სხდომებზე გაგზარა — თვის! და გუკონის! გაერთიანების შესახებ.“ ამაზე მერტა კიბე სიცოცხლეს გაგიწვარებს, დასწყველი ზღეს და იხვე: „თქვენ ერთი საათის შემდეგ დაიბარეს. სხდომია: საოლო კოპობრატევის მიერ მელნას შესყიდვის საკითხზე“.

საათი ვავიდა. აჷ ვილა დარჩა?! მღვიანეც გაქერა, თითქოს მოიყვალა! 22 წლის ანაკანდე არავი არ ჩანს, კომკავშირის სხდომებზე ვივლა. ამ კიბებზე მთლად გამაქერა, — და მღვიც გამონდა მშვიდდ სართული. „ამხანაგი ივან ივანითი მოვიდა?“ „არა, ან-ბან-გან კომიტეტის სხდომებზე წასული.“ მოთმინებიდან გამოსული სხდომებზე შევიკრე გახეუბით. გზადგავა ვავრქვევ სამინილე წყველა-ურულებს, — და ვქედვე: სხედან ადამიანთა ნახეირები. ი, გმეხვს დღაჯეროს! სხვა ნახეირები სად დაკარგულა? „ყვილი გამოსტყრეს დაბოცეს!“ — ვვივრი, გავეიფედ ღამის. სამინილემა სურათმა ჩემი ვინებდა არია. და მქმის უწყნარესი ხმა მღვიანი ქალის: „ისინი ერთდროულად ორ სხდომებზე არიან. დღემო ოც სხდომებზე

კაცი რას დავდება... ძღვის ვასწრებთ მისვლას და ფიქრს. ძალაუნებურად გვიხდება გავლუქაქ ქამრამდე აჷ, დანარჩენი — იჷ“.

აღღვეულებს რა დავაძინებს... და, აი, დღლის შუქიც იფრქვევა. დღრა, გავაფურქვთ კრებებზე ვლიმას: „ისეთი სხდომა, როდის იქნება, რომ ყოველგვარი აღმთფხვრის სხდომია!“

1929 წ.
თარგენა: ვასილ ლანდოზინია.

- 1 თეო — განათლების სახალი მშისარტიტის თეატრალური განყოფილება.
- 2 ვაკოში — მუშაკობის ცხენსტენის მთავარი სამშობო-ველო.

ნახატები კაპონინსანისა.

ლენინის მიერ ხანაჯ-ვარაუაული ინდამკინდო-ისა და კონსტრუქციული ადისი გავრუშვანი ვირა. სანბი

ლენინისი

კიანსოში

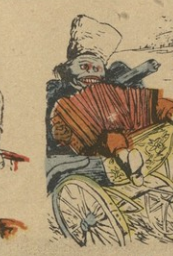
მანანალი

კოჩინოლავი

კოლაბაი

ხანსო

იუღენისი

ხანსოლავი

მოსრობები ლენინზე

ფუტკრები

როდესაც ლენინი მოსკოვის მახლობლად, გორკოში ცხოვრობდა, დიდად იყო დაინტერესებული მეფუტკრეობით. ხშირად იძახებდა ერთ იქაურ მეფუტკრეს და ხანგრძლივად საუბრობდა მასთან.

აი, ერთხელ ლენინს დასჭირდა იგი, მაგრამ კაცი, ვინც მისი ადგილსამყოფელი იცოდა, სამწუხაროდ, მოსკოვს იყო წასული.

მაშინ ლენინს არავისთვის არაფერი უთქვამს, გამოვიდა სახლიდან და მინდვრისკენ გასწია. მიღის მინდორ-მინდორ და თან აქეთ-იქით იყურებდა.

ხედავს: ირგვლივ თეთრი სამყურა ყვავილე-

ბია, ყვავილებს კი აურაცხელი ფუტკარა ახვევია.

ლენინმა თვალი გადადევნა, საით მიფრინავდნენ ფუტკრები.

და დაინახა: ისინი მიფრინავდნენ რომელიღაც ბაღის მხარეს.

მაშინ ისიც იქით გაეშურა. შევიდა ბაღში, მიუახლოვდა სახლს, აკაკუნებს.

მეფუტკრე ლენინის დანახვზე სახტად დარჩა:

— გამარჯობათ, ვლადიმერ ილიასძე! როგორ მომაგენით? ვინ მოგასწავლათ გზა?

ლენინმა გაიცინა და თქვა:

— გზა თქვენმა ფუტკრებმა მომასწავლეს. მათ ზომიყვანეს აქ.

მეფუტკრე უარესად განცვიფრდა:

— თქვენ უდიდესი ადამიანი და გენიოსი ხართ. ყველაფერში რაღაც განსაკუთრებულს ნახულობთ.

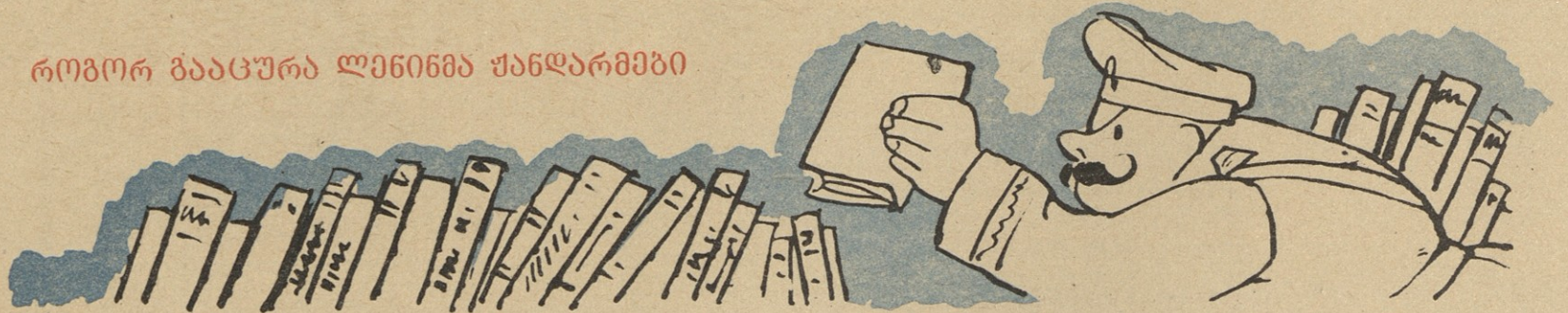
ლენინმა უპასუხა:

— უბრალოდ, საჭიროა ცხოვრებაში ყურადღებიანი იყო.

მალე მათ მეფუტკრეობაზე ჩამოაგდეს ლაზარაკი. თითქმის ორ საათს საუბრობდნენ.

შემდეგ სტუმარი დაენშვიდობა მასპინძელს და იმვე გზით წავიდა, რომლითაც მოვიდა.

როგორ გააცურა ლენინმა ქანდარმები

ბალახსაღებთან დაბრუნების წინ ლენინის ქოხში ქანდარმები გამოცხადდნენ:

— აქაურობა უნდა გავჩხრიკოთ. და თუ აკრძალული რამ აღმოჩნდა, სულ ცოტა კიდევ სან წელს ჩაგტოვებთ ამ მიყრუებულ სოფელში!

სქელი, ულვაშა ქანდარმი კართან დგება, რომ არავინ შემოვიდეს ან გავიდეს, მეორე კი, ჭუჭია, მაგრამ მასაფით სქელი და წრისხანე, ოთანში დალაჯებს და ყველაფერს ცხვირს ყოფს.

აი, მან გაჩხრიკა მაგიდა, კომოდი, შეიჭყიტა ღუმელში და ლოგინის ქვეშაც არ დაიხარა შეძრომა. ბოლოს წიგნების კარადას მიადგა. ვერ გადაწყვიტა: ზედა თაროდან დაეწყო თუ ქვემოდან?

ლენინის მეუღლე, ნადეჟდა კონსტანტინეს

ასული კრუპსკაია, უყურებს ქანდარნს და ფიქრობს:

„ნეტა, ზემოდან მოყვეს. დაიღლება და ბოლო თაროს გულისყურით ვერ გასინჯავს. ქვედა თაროდან თუ დაიწყო, შინ მაშინ ნახე — ზუსტად ამ თაროზე დევს, სხვა წიგნებს შორის, აკრძალულებიც“.

ლენინიც უყურებს ქანდარმს და ამასვე ფიქრობს. უცებ, ოდნავ გაღიებულნი, იღებს სკამს და კარადასთან მიიქვს. თან ქანდარმს ეუბნება:

— თქვენი სიმალის პატრონმა ფეხის წვერებზე რომ არ იწიოთ, დადექით სკამზე და ისე იმუშავეთ.

ჭუჭია, ულვაშა ქანდარმა მიდლობა გადაუხადა თავაზიანობისათვის და სკამზე აძვრა. აი, დაიწყო ქექვა ზედა თაროებში, კითხულობს სა-

თურებს და ბერტყავს ყოველ წიგნს. დრო კი გადის...

მეხუთე თაროზე უკვე ნაკლები გულისყურით შეჩერდა. კართან მდგარმა სქელმა მძაკაცმა ოხვრა დაიწყო და მოიწყინა:

— უჰ, როგორ გავრძელდა. დავიღალე და თანაც გვარიანად მოშვივდა.

ჭუჭია ბოლო თაროსთვის ხელი აღარ უშლია... ლენინს ეუბნება:

— როგორც ჩანს, აკრძალული არაფერი გქონიათ. კარგად იყავით.

ამ სიტყვებზე ისინი წავიდნენ.

ვლადიმერ ილიასძემ და კრუპსკაიამ კი მხარულად იციინეს იმაზე, თუ როგორ მოტყუდნენ ქანდარმები.

ზოგჯერ სამელნეების ჭამაც შეიძლება

მთელი თოთხმეტი თვე გაატარა ლენინმა მეფის საპყრობილეში. იგი იჯდა მომცრო, ნახევრარბნულ, ერთკაციან საკანში. რკინის საწოლი, მაგიდა და ტაბურეტი — აი, ყველაფერი, რაც იქ იდგა.

სხვა, ლენინს ადგილას, დღედაღამ იტირებდა და იმწუხრებდა, მაგრამ ლენინი ასეთი კაცი არ გახლდათ.

იგი აქაც თავაუღებლად მუშაობდა. დილით წაივარჯიშებდა, შეაძვდა კი იწყებდა წერას.

ნათესაებს უფლებაც ჰქონდათ, მისთვის წიგნები გაეგზავნათ, ლენინმაც სწორედ ამ წიგნებზე დაიწყო წერა. მაგრამ ციხეში ყველა წიგნს ამოწმებდნენ, ვიდრე შინაურებს დაუბრუნებდნენ, და, თუ იქ თუნდაც ერთ რეჟოლუციურ სიტყვას ეპოკრავდნენ თვალს, იმ წიგნს წვაიდნენ.

მაშინ ლენინმა ასეთ ხერხს მიმართა: პურისგან მომცრო სამელნეებს აკეთებდა, შიგ რძეს ასხამდა, ფრთას აწებდა და ისე წერდა. რვეო-

ლუციონერებმა იცოდნენ, რომ ლამფის* ან სანთლის ალზე რძე იწყებს განუქებას, ქალაღზე გამოიკვეთება ყავისფერი ასოები და უკვე ყველაფრის გარჩევა შეიძლება, რაც დაწერილია.

ერთხელ ზედამხედველმა მალულად შეიჭყიტა კარის სარკმლიდან და უცნაურ სურათს წააწყდა: ლენინი წერდა წიგნის მინდვრებზე.

სწრაფად შელო კარი, საკანში შევიდა და ლენინს ეუბნება:

— თქვენ ჩავარდით. ახლახანს წიგნის მინდვრებზე რაღაცას წერდით! — თან წიგნში იყურებო. ხედავს: სუფთაა. სამელნის ალებას აპირებ, მაგრამ ლენინი ასწრებს, მშვიდად იღებს ჰიოში და დეკავს.

ზედამხედველი ეუბნება:

— რას შვრებით, სამელნეს ჭამთ?

ლენინი უპასუხებს:

— თქვენ, მგონი, დაბრმავდით. ეს სამელნე კი, არა, პურია. ჰოდა, მეც შევექცევი.

ზედამხედველმა ჩახედა: ნამდვილად პურია. თან ფიქრობს:

„ნაღდად თვალს დამაქლდა. მონეჩენა კი, თითქოს სამელნეს ჭამდა“.

ამ ფიქრებით საენიდან გავიდა.

და მუდამ, როცა ზედამხედველი მოდიოდა, ლენინი მშვიდად იღებდა სამელნეს და უცებ ჭამდა. ეგებრიელებოდა კიდევ — ეს ხომ რძიანი პურია იყო.

ლენინი რომ ციხიდან გამოვიდა, სიცილით გაუტყდა ნაცნობ-ნათესაებს:

— იცით, ერთხელ არ გამიმართლა და ორ საათში ექსი სამელნის გადაყლაპვა მომიხდა.

ყველაფერი გაეცინა. მათ კი, ვინც არ იცოდა, რაზე იყო საუბარი, უკვირდათ: როგორ შეიძლება სამელნეების ჭამა?

მაგრამ, ჩანს, რომ ზოგჯერ შეიძლება.

გაღმთავართულა პრლი თაქაიზვილმა. ილუსტრაციები ბ. ვიცხალაპასი.

ლენინური პრინციპულობა

ვლადიმერ ილიას ძე ლენინი იყო „ყველაზე ადამიანური ადამიანთა შორის“, მაგრამ ლენინური ჰუმანიზმი — ეს არის პოლიტიკური მებრძოლის ჰუმანიზმი, ეს არის სახალხო ტრიბუნის ადამიანობა, გაფთვებული პოლემისტიკის, შეუპოვარი სახელმწიფო მოღვაწის ადამიანობა, რკინის ნებისყოფის მქონე და რევოლუციის მტრების მიმართ შეურიგებელი ადამიანის ნებისყოფა.

ლენინი პატივს სცემდა პლენარის, მაგრამ მან გაწყვიტა მასთან ურთიერთობა, როგორც კი პლენარის ჩამოშორდა რევოლუციურ გზას და რევორმისტულ ლიანდაგებზე დადგა. ლენინი, შემდგომ, პლენაროვზე დაწერილ სტატიებში, არ იმუშრებდა ღვარძლიან ეპითეტებს მის მიმართ.

ლენინი მეგობრობდა მარტოვთან, მაგრამ მენშევიკი მარტოვი აღარ არსებობდა მისთვის — არც როგორც ადამიანი და არც როგორც მეგობარი.

ალბათ, იოლი არ იყო ლენინისათვის იმ ადამიანებთან კავშირის გაწყვეტა, რომლებსაც ის პატივს სცემდა, ანდა უყვარდა კიდევ, მაგრამ ბრძოლის უმაღლესი მიზანი აიძულებდა, გულისძახილი პოლიტიკური გონიერებისათვის დაეჭვებდებარებინა.

მისი შეურიგებლობა რევოლუციის პირდაპირი მტრებისადმი საქვეყნოდაა ცნობილი.

ყოველ დეკემბერში, ყოველ პაწია წერილში, სახალხო კომისარტა საბჭოს ყოველ ბრძანებაში, რომელიც გამოდიოდა სამკედრო-სახილოცლო ბრძოლის დროს, მამინ რომ აწარმოებდა მუშათა და გლეხთა სახელმწიფო, თქვენ ნახავთ ამ იძულებითი სიმკაცრისა და სამართლიანი შეუდრეკელობის ნიშნებს.

„17. VIII. 1918 წ.“

**ზადონსკი
ალმასკოვი, გოლდირევი**

უადრესად მტკიცედ იმოქმედეთ კულაკებისა და მათთან შეთანხმებული მემარცხენე ესერი არამზადების წინააღმდეგ. მიმართეთ მოწოდებებით ღარიბ გლეხობას, დარაზმეთ იგი. მოსთხოვეთ დახმარება ელევს. აუცილებელია კულაკურბელების უღმობლად დათრგუნვა. გვიღებუეთ.

**სახკომსაბჭოს თავმჯდომარე
ლენინი.**

მაგრამ უფრო ღრმად, უფრო მაღალფეროვნად და ფაქიზად ლენინური ხასიათი, ლენინური ადამიანობა იმ წერილებსა და დებუებში ჩანს, რომლებიც, როგორც ახლა ჩვენში იტყვიან, „შინაური თემას“ ეხება. აქ მას ურთიერთობა უხდებოდა პარტიულ ამხანაგებთან, ადამიანებთან, რომლებსაც „ჩვენი კაცი“ ან „შინაური კაცი“ ერქვა.

აი, 1918 წლის 23 მაისის სახალხო კომისარტა საბჭოს თავმჯდომარის ცნობილი ბრძანება:

**„სახალხო კომისარტა საბჭოს
საქმეთა მმართველს ვლადიმერ
დმიტრიის ძე გონჩ-პურავიჩს**

ვინაიდან თქვენ არ შეასრულეთ ჩემი დაუინებოთი მოთხოვნა — გეჩვენებინათ ჩემთვის, თუ რა საფუძველზე გამიდიდეთ ჯამაგირი 1918 წლის 1 მარტიდან თვეში 500-დან 800 მანეთამდე, და ვინაიდან ეს გადიდება, რაც თქვენ თვითნებურად მოახდინეთ საბჭოს მდივან ნიკოლოზ პეტრეს ძე გორბუნოვთან შეთანხმებით, აშკარად უკანონოა და სახალხო კომისარტა საბჭოს 1917 წლის 28 ნოემბრის დეკრეტის პირდაპირ დარღვევას წარმოადგენს, გიცხადებთ სასტიკ საყვედურს.

**სახალხო კომისარტა საბჭოს
თავმჯდომარე
3. ულიანოვი (ლენინი).**

ყოველასათვის კარგადაა ცნობილი ლენინის ყურადღება მეცნიერებისადმი. მაგრამ ჩვენ მხოლოდ ერთ ფაქტზე შევამჩრებთ თქვენს ყურადღებას: 1920 წელს გორკიმ საცხოვრებელი პირობების გამაუმჯობესებელ კომისიას მიმართა თხოვნით, რომელშიც აღნიშნული იყო პეტროგრადში მეცნიერთა ბინების სივიწროვე. ლენინმა ამის შესახებ გაიგო და, აი, რა უღებუა პეტროგრადის დებუტატების საბჭოს პრეზიდიუმს:

„პატივცემული ამხანაგებო! ჩემი აზრით, პიტერში (ბინების მხრივ უადრესად თავისუფალ ქალაქში) ზედმეტი ოთახი რომ მისცეთ მეცნიერებს კაბინეტებისათვის და ლაბორატორიისათვის, ღმერთმანი, ცოდვა არ არის. თქვენ თვითონაც კი უნდა გამოგვიჩინათ ინიციატივა.

ძალიან გთხოვთ წინ წასწიოთ ეს საქმე, ხოლო თუ თქვენ ამას არ ეთანხმებით, უარს ნუ მეტყვიოთ, მაშინვე მომწეროთ ორიოდ სიტყვა, რომ დავინახო, თუ რაშია აქ დაბრკოლება.

**კომუნისტური საღმით
3. ულიანოვი (ლენინი).**

ლენინი დელიკატური და რბილი იყო, მაგრამ მკვეთრი ხდებოდა, შეიძლება ითქვას სატირიკულად მკვეთრი, უღმობელიც კი თავისი უბიწო მრისხანებისას, როდესაც საქმე გამოუსწორებელ ბიუროკრატს ან უხასიათო ჯანჯალს ეხებოდა, ან უსაქმურ ყბელს, გამოუსადეგარ მუშაკს. ამ დროს ლენინი უხვად ამკობდა მათ მომავდინებელი ეპითეტებით.

1921 წლის 24 ოქტომბერს ნ. ა. სემაშკოსადმი მიწერილ წერილში ვკითხულობთ:

„მოსკოვში უნდა მივადწიოთ საინოშუო (ან, დასაწყისისათვის, თუნდაც რიგიან) სისუფთავეს, რადგან წარმოდგენაც კი არ შეიძლება უფრო მეტი უმსგავსობისა, ვიდრე „საბჭოთა“ მუჭყია „პირველ“ საბჭოთა სახლებში. არაპირველ სახლებში რაღა იქნება?

გთხოვთ გამოგვიგზავნოთ სულ მოკლე, მაგრამ ზუსტი, საქმიანი, ფაქტიური ანგარიში, რა და სად გამოვიდა გაჯანსაღების კვირეულიდან? ერთი გუბერნია მაინც თუ არის, სადაც რაიმე გაკეთებულია არა უთავბოლოდ? შემდეგ, რა კეთდება (და რა არის გაკეთებული?) მოსკოვში? პასუხს ვინ აგებს მუშაობისათვის? მარტო მედიდური საბჭოთა ტიტულის მქონე „ჩინოვნიკები“, რომლებსაც არა გუგებათ რა, რომლებმაც საქმე არ იციან და მხოლოდ ხელს აწერენ ქაღალდებს? თუ არიან საქმიანი ხელმძღვანელები? სახელდობრ ვინ?”

არანაკლებ მკაცრი და უღმობელია ვ. ი. ლენინი იმ ადამიანების მიმართ, რომლებიც პასუხისმგებლობას იცილებენ თავიდან და საქმის შეუსრულებლობას სხვას აბრალებენ.

აი, როგორ შეამკო ლენინმა ისინი:

„ქვირფასო ამხანაგებო! მივიღე თქვენი ქაღალდი № 24962 პრეზიდიუმის 7. X-ის დადგენილების ამონაწერით. სინდის ქვეშ უნდა გითხრაოთ, ეს დადგენილება შედგენილია პოლიტიკურად ისე უფიცად და ისე სულელურად, რომ გულის არევის იწვევს... პრეზიდიუმში იძულებულია პასუხისმგებლობა მოიხსნასო...“ ახე ჭირვეული ქალიშვილები იქცვიან და არა სრულსაკოვანი პოლიტიკოსები. პასუხისმგებლობას ვერ მოიხსნიოთ, არამედ სამაგად გააძლიერებთ.“

და, აი, წერილის ბოლო სტრიქონები, რომლებიც სავსეა ლენინური სიძლიერის სარკავზით:

„მაპატიეთ, გულახდილად რომ გამოვთქვი აზრი და მიიღეთ კომუნისტური საღამი ლენინისაგან, რომელიც იმედოვნებს, რომ თქვენ ხელისუფლების უმოქმედობისათვის საპყრობილით დაგხჩიან, და რომელიც დიდად აღშფოთებულია თქვენი ქცევით.“

ასე შეურიგებელი, ასე პრინციპული და ასე ერთგული იყო ვ. ი. ლენინი სახალხო-რევოლუციურ საქმიანადმი. ჩვენ დღეს ლენინური საზომით უნდა გავზომოთ ყოველი ჩვენი საქმე თუ ქცევა — ყოველთვის და ყველაფერში, ყოველი ნაბიჯის გადადგმისას, რადგან ლენინი კომუნისტის სინდისია.

**მთავარი
რედაქტორი
ნოდარ ღუშუბაძე**

**სარედაქციო
კოლეგია:**
წ. გოლჭვაძე
(პ/მზ. მდივანი),
ს. კლდიაშვილი,
ნ. მაღალაშვილი,
ბ. ნიშნაშვილი
(მთავრ. რედ.
მოსადგომელი),
ნ. ზვებელიძე,
მ. ზვებელიძე.

**სატირისა და იუმორის
შუბნალი „ნიანგი“.**

**თბილისი, რუსთაველი:
პროსპექტი № 42.
Тбилиси, Сатирико-
юмористический
журнал «Ниянги».
ბმლ. რედაქტორის
99-76-69, რედ. მონადგილის
93-49-32.
საერთო განყოფილების
93-10-78.**

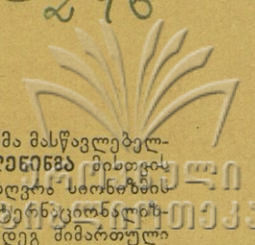
**საქ. კვ. ცვ-ის გამომცემ-
ლობა. ИЗДАТЕЛЬСТВО
ЦК КП ГРУЗИИ.**

**გადაცემა ასაწყობად
12/III-70 წ.
ხელმოწერილია დასა-
გებლად 7/IV-70 წ.
ქალაქის ზომა
70x108 1/8.
ფიზიკური ნაბეჭდი ფურ-
ცელი 1,
პროგნოზი ნაბეჭდი ფურ-
ცელი 1,4.
საქ. კვ. ცვ-ის გამომცემ-
ლობის სტამბა,
თბილისი, ლენინის ძ.
№ 14.**

**ТИПОГРАФИЯ ИЗД-ВА
ЦК КП ГРУЗИИ
ТБИЛИСИ, УЛ. ЛЕНИ-
НА № 14
შეკვ. № 861.
შე 02033
ბირაჟი 125.900**

**КОНТРОЛЬНЫЕ
ЭКВИТА...**

წმირ კიდევ XX საუკუნის დასაწყისში ჩვენმა დიდმა მასწავლებელ-
მა, საბჭოთა სახელმწიფოს შემქმნელმა — **მ. ი. ლენინმა** მისთვის
დამახასიათებელი სიტყვადია და სიზუსტით განსაზღვრა სიონიზმის
არსი. ეს არის თავისი მახვილით პროლეტარული ინტერნაციონალიზ-
მის, ხალხთა მეგობრობის, მუშათა კლასის წინააღმდეგ მიმართული
რეაქციული, ყალბი, ბურჟუაზიულ-ნაციონალისტური მიმდინარეობა.
სიონიზმის ეს ლენინური დახასიათება დღესაც ძალაშია.

გაზეთი „პრავდა“

